

Arrest

nr. 100 316 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 29 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat K. HINNEKENS, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Kirgizische nationaliteit te bezitten en van Russische origine te zijn. U bent afkomstig van de stad Bishkek. U bent gehuwd en heeft twee kinderen.

Uw asielaanvraag baseert zich hoofdzakelijk op de problemen van uw echtgenoot S. N. (O.V.6.716.871).

Daarnaast gaf u aan dat u als vertegenwoordiger van een etnische minderheid in Kirgizië wordt onderdrukt.

U verklaarde wat dit betreft dat u voortdurend op straat werd beledigd door etnische Kirgiezen. Deze mensen kende u niet. Het ging om voorbijgangers.

U beweerde dat u in Kirgizië ook medische hulp was geweigerd omwille van uw origine. Dat gebeurde met name nadat u zich tot een arts had gericht om zwanger te worden. Deze arts vertelde u dat u naar Rusland moest gaan om er te bevallen."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

"U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot S. N. (O.V.6.716.871). In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Daarom kunnen de loutere Oeigoerse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat u betreft dient te worden vastgesteld dat uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Zo werden er binnen uw verklaringen ernstige onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden geconstateerd. Dit maakt dat aan deze verklaringen geen geloof kan worden gehecht.

Wat de onaannemelijkheden betreft bleek u de volledige namen van uw zakenpartners niet te kunnen geven. U bleek enkel hun voornamen te kennen (S., A. en T.). U verklaarde hierbij dat jullie enkel zakenpartners waren en dat jullie geen andere relatie hadden. U beweerde dat hun familienamen u niet interesseerde (CGVS p.11-12). Deze verklaring is echter niet afdoende. Zo wordt vastgesteld dat uw volledige relaas op hen gebaseerd is. U beweerde daarbij dat u reeds sinds 2003 voor deze personen werkte en dat zij regelmatig bij u verbleven (CGVS p.11-12). U zou hen daarnaast vaak hebben vrijgekocht wanneer zij door de politie waren opgepakt (CGVS p.6,14). En tot slot zou u zelf vanwege hen problemen hebben ondervonden bij de politie (die u onder meer over hen ondervraagd zou hebben, CGVS p.8). Dit alles veronderstelt dat u op zijn minst in aanraking kwam met hun familienamen.

Naast uw onwetendheid over hun familienamen bleek u evenmin contactgegevens van uw zakenpartners te kunnen verstrekken. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u hun telefoonnummers te zijn vergeten (CGVS p.12). Toen u gevraagd werd deze achteraf vooralsnog te bezorgen liet u via een schriftelijke verklaring, gedateerd 05/10/2012, weten dat u hun telefoonnummers niet had behouden. U bracht verder niets aan dat zou wijzen op het bestaan van (een band met) deze zakenpartners. Dit alles maakt dan ook dat deze niet is aangetoond.

Soortgelijk werd vastgesteld dat u de personen niet kon identificeren bij wie u de som van 3000 dollar had geleend om uw zakenpartners voor een laatste keer vrij te kopen. U beweerde hun namen helemaal niet te kennen. U verklaarde dat u hen maar één maal gecontacteerd had. U beweerde louter dat ze vrienden waren van uw zakenpartners en ook afkomstig waren uit China (CGVS p.15). Gezien de omvang van de som, de mogelijkheid op terugbetaling en het doeleinde waarvoor het geld geleend zou worden is het echter onaannemelijk dat u de identiteit van deze geldschietters nooit zou hebben gekend.

Tot slot bleek u evenmin de volledige naam te kunnen geven van de bevriende politieagent die u bij uw vlucht hielp en die u in zijn woning verborg. U verklaarde louter dat hij "N." heette of zo werd genoemd (CGVS p.14). Ook dit gebrek aan kennis is, gezien uw vertrouwen op deze persoon en de hulpvaardigheid van deze persoon ten aanzien van u, onwaarschijnlijk. De schriftelijke verklaring die u daags na uw gehoor neerlegde en die het telefoonnummer van "N." zou bevatten doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Naast deze vaststellingen bleek u slechts weinig inzicht te kunnen leveren in de reden van uw vervolging. U bracht aan dat u vervolgd werd vanwege uw zakenpartners en dit nadat er bij hen opruiende pamfletten waren gevonden. Welnu, er werd vastgesteld dat u over de inhoud van deze pamfletten niets kon zeggen. U beweerde hen nooit in uw handen te hebben gehad (CGVS p.15). U verklaarde louter dat u van de politie had gehoord dat ze "islamitisch" en "extremistisch" waren

(CGVS p.6). Dit gebrek aan kennis maakt dat u de reden van uw vervolging onvoldoende kan duiden. Deze onwetendheid is daarbij onwaarschijnlijk te meer daar u over een kennis bij de politie beschikte die u over uw situatie kon inlichten.

Aansluitend werd vastgesteld dat u evenmin kon zeggen of er een strafzaak tegen u was opgestart. U ontkende daarbij ten stelligste dat u zich ooit hierover had geïnformeerd. U verklaarde niet te weten bij wie u dat kon doen. Toen u gewezen werd op uw kennis bij de politie verklaarde u, in tegenstelling tot het voorgaande, dat u aan hem wel gevraagd had of een dergelijke zaak was opgestart. Hij zou u hierop geantwoord hebben dat hij geen toegang tot deze informatie had. Naast deze tegenstrijdigheid binnen uw verklaringen (of u zich ooit geïnformeerd heeft) is het weinig geloofwaardig dat uw kennis dergelijke informatie niet kon bekomen. Daar staat immers tegenover dat hij andere informatie blijkbaar wel kon bekomen: zo kon hij u binnen een tijdsverloop van 15-20minuten vertellen dat uw huis onder observatie stond, kon hij u vertellen dat de situatie "zeer ernstig" was en wist hij tot slot dat uw huis op 09/09/2010 tussen 12.00u en 14.00u niet bewaakt werd (CGVS p.10). U werd hierop gewezen en beweerde dat deze kennis op een vergadering had gehoord dat uw huis op 09/09/2010 niet doorlopend bewaakt zou zijn. Dit verklaart niet waarom hij over andere informatie niet kon beschikken.

U suggereerde daarnaast dat de kranten van Ittipak die bij de huiszoeking op 09/09/2010 bij u in beslag werden genomen in de rechtbank tegen u gebruikt zouden worden. Zij zouden bewijzen dat u een separatist bent (CGVS p.10,16). Ook dit alles is niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt namelijk dat er de laatste jaren geen melding is van ernstige problemen voor personen die banden hebben met de organisatie Ittipak en dat deze organisatie zonder noemenswaardige problemen kan functioneren. Het is dan ook niet aannemelijk dat u, louter voor het bezit van kranten die door Ittipak worden uitgegeven, vervolging zou riskeren.

Wat uw vervolging op zich betreft werd er een manifeste tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo beweerde u heden voor het Commissariaat-generaal dat u tweemaal werd gearresteerd, te weten op 20/08/2010 en op 25/08/2010. Deze feiten betreffen de ernstigste vervolgingsfeiten van uw relaas. Na uw tweede arrestatie zou u daarbij twee dagen zijn vastgehouden (CGVS p.7). Welnu, er wordt vastgesteld dat u van deze feiten geen melding maakte bij de opstelling van de voorafgaande vragenlijst van het Commissariaat-generaal. U ontkende daarbij integendeel dat u gearresteerd bent geweest of in gevangenschap/hechtenis heeft gezeten (zie vragenlijst p. 2). U werd hierop gewezen en beweerde dat uw arrestaties niet officieel waren verricht. Bij de opstelling van de vragenlijst was u er daarbij van uitgegaan dat men enkel naar officiële arrestaties vroeg (CGVS p.15). Deze verklaring weet niet te overtuigen. Zo wordt er in de vragenlijst geen onderscheid gemaakt tussen officiële of officieuze arrestaties. Daarbij ontkende u eveneens dat u in gevangenschap of hechtenis had gezeten. Daar komt tot slot nog bij dat u deze officieuze arrestaties niet spontaan vermeldde. U werd ook op dit laatste gewezen. U beweerde hierop dat men u bij de opstelling van de vragenlijst gevraagd had uw verklaringen kort te houden. Aangezien deze vragenlijst niettemin de belangrijkste feiten dient te bevatten, zij het dan bondig, kan deze verklaring niet weerhouden worden. Daarbij wordt vastgesteld dat uw verklaringen allerminst bondig waren en zij een halve getypte bladzijde beslaan.

Tot slot werd vastgesteld dat u legaal Kirgizië zou verlaten hebben. U beweerde immers dat u via een officiële grenspost vanuit Kirgizië naar Kazachstan bent gereisd. Aan de Kirgizische grens zou u zich daarbij hebben geïdentificeerd door middel van uw identiteitskaart (CGVS p.5). U zou, ter herinnering, op dat ogenblik op de vlucht zijn geweest voor de autoriteiten. U zou voor uw vertrek ondergedoken hebben geleefd en uw huis zou door de politie quasi doorlopend worden geobserveerd. Beide feiten lijken elkaar uit te sluiten. De vaststelling dat u zich bij uw vertrek naar Almata bij de Kirgizische grensautoriteiten heeft aangemeld en u van hen de toestemming verkregen heeft verder te reizen wijst namelijk niet op vervolging of een vrees hiervoor. U werd hierop gewezen en beweerde dat er toen veel vluchtelingen het land verlieten en er geen orde was aan de grens (CGVS p.17). Deze verklaring volstaat echter niet. Zij sluit immers niet uit dat u bij een oversteek problemen aan de grens zou kennen.

Op basis van dit alles moet dan ook geconcludeerd worden dat uw vluchtmotief ongeloofwaardig is. Bijgevolg blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Aangezien u behoudens voornoemde etnische motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielaanvraag, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in uw land van herkomst.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenote, uw rijbewijs en de geboorteaktes van uzelf, uw vrouw en uw twee kinderen bieden immers geen informatie over de problemen die u zou hebben gekend."

Hieraan dient te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Russen. Daarom kunnen de loutere Russische origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Uw verklaring dat u in Kirgizië op straat door onbekende voorbijgangers (etnische Kirgiezen) vanwege uw origine werd beledigd (CGVS p.3) is daarnaast onvoldoende zwaarwichtig om als een daad van vervolging te kunnen worden beschouwd.

U verklaarde tot slot dat u ooit medische hulp was geweigerd door een arts van Kirgizische origine. U was destijds naar deze arts gestapt omdat u problemen ondervond om zwanger te worden. Welnu, uit uw verklaringen blijkt niet dat u in dit geval onvoldoende medische hulp werd verstrekt. U gaf immers aan dat u minstens één jaar bij deze arts in behandeling bent geweest. In deze periode werden, naar uw verklaring, alle analyse uitgevoerd en kreeg u medicatie voorgeschreven. Dit wijst er niet op dat u medische zorg werd ontzegd. Uw verklaring dat uw arts u uiteindelijk zei naar Rusland te gaan om er te bevallen kan u bovendien niet duiden. U verklaarde immers niet te weten met welke intenties uw arts dit had gezegd. Uw suggestie dat zij dit zei vanwege uw origine blijft niet meer dan een suggestie. Daarnaast werd vastgesteld dat u geen klacht tegen deze arts formuleerde én dat u evenmin ten raadde ging bij een andere arts. U beweerde dat u hierna geen zin meer had om naar dokters te gaan. U verklaarde dat u enkel in extreme gevallen (als u zichzelf niet kon behandelen) nog naar de dokter ging. Dit doet afbreuk aan de ernst van de zaak. Uw bewering dat het zinloos was om tegen de arts een klacht in te dienen weet u daarnaast niet onderbouwen. U verklaarde louter dat het overal in Kirgizië zo is (CGVS p.3-5). Tot slot bracht u geen enkel (medisch) bewijs aan van deze feiten.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Wat betreft de door verzoekster ingeroepen feiten, zijnde dat zij omwille van haar origine door onbekende etnische Kirgiezen op straat werd beledigd en de weigering van medische hulp door een arts van Kirgizische afkomst, stelt de commissaris-generaal het volgende vast:

"Hieraan dient te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Russen.

Daarom kunnen de loutere Russische origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Uw verklaring dat u in Kirgizië op straat door onbekende voorbijgangers (etnische Kirgiezen) vanwege uw origine werd beledigd (CGVS p.3) is daarnaast onvoldoende zwaarwichtig om als een daad van vervolging te kunnen worden beschouwd.

U verklaarde tot slot dat u ooit medische hulp was geweigerd door een arts van Kirgizische origine. U was destijds naar deze arts gestapt omdat u problemen ondervond om zwanger te worden.

Welnu, uit uw verklaringen blijkt niet dat u in dit geval onvoldoende medische hulp werd verstrekt.

U gaf immers aan dat u minstens één jaar bij deze arts in behandeling bent geweest.

In deze periode werden, naar uw verklaring, alle analyses uitgevoerd en kreeg u medicatie voorgeschreven. Dit wijst er niet op dat u medische zorg werd ontzegd.

Uw verklaring dat uw arts u uiteindelijk zei naar Rusland te gaan om er te bevallen kan u bovendien niet duiden. U verklaarde immers niet te weten met welke intenties uw arts dit had gezegd.

Uw suggestie dat zij dit zei vanwege uw origine blijft niet meer dan een suggestie.

Daarnaast werd vastgesteld dat u geen klacht tegen deze arts formuleerde én dat u evenmin ten raadde ging bij een andere arts. U beweerde dat u hierna geen zin meer had om naar dokters te gaan.

U verklaarde dat u enkel in extreme gevallen (als u zichzelf niet kon behandelen) nog naar de dokter ging. Dit doet afbreuk aan de ernst van de zaak.

Uw bewering dat het zinloos was om tegen de arts een klacht in te dienen weet u daarnaast niet onderbouwen. U verklaarde louter dat het overal in Kirgizië zo is (CGVS p.3-5). Tot slot bracht u geen enkel (medisch) bewijs aan van deze feiten."

Verzoekster poneert in haar verzoekschrift (zie p. 23) dat haar afkomst uit Kirgizië wel degelijk aanleiding of minstens katalysator kan zijn tot een vervolging en *"dat hetgeen de bestreden beslissing zelf aangeeft, zulks eigenlijk aangeeft"* maar doet verder geen poging om de vaststellingen in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Dat haar Kirgizische afkomst een aanleiding of katalysator kan zijn voor vervolging, is niet meer dan een blote bewering.

De motivering dienaangaande van de bestreden beslissing blijft gelden en wordt door de Raad overgenomen.

2.1. Voor het overige blijkt uit de gegevens van het dossier dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus hoofdzakelijk verbindt aan deze van haar echtgenoot, S. N.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 100 315 van 29 maart 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van S. N. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142).

Wat betreft het aangevoerde "machtsmisbruik", laat verzoeker na dit te duiden.

De Raad merkt tevens op dat de aangevoerde schending van "het principe van goede administratie" als middel onontvankelijk is. In zoverre verzoeker doelt op de beginselen van behoorlijk bestuur, laat hij immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

3.3. De Raad wijst er op dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.6. De commissaris-generaal is in de bestreden beslissing vooreerst van oordeel dat de loutere Oeigoerse origine van verzoeker en zijn herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut.

Verzoeker meent dat het feit dat hij Oeigoer is en uit Kirgizië komt, wel degelijk de aanleiding of een katalysator kan zijn bij een vervolging. Hij wijst er ook op dat uit de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept, blijkt dat Oeigoeren door regeringsambtenaren als terroristen en fundamentalisten worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat de stelling van verzoeker dat de Oeigoerse origine een aanleiding of katalysator kan zijn voor vervolging, op geen enkele concrete gegeven berust waardoor hij er niet in slaagt de juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen.

Waar verzoeker uit de informatie van de commissaris-generaal haalt dat regeringsambtenaren Oeigoeren als terroristen en fundamentalisten beschouwen, nuanceert de Raad dat in het rapport van 2011 van de Minority Rights Group International er melding van wordt gemaakt dat Oeigoeren soms door regeringsambtenaren worden beschreven als terroristen en fundamentalisten (zie Subject Related Briefing, "Kirgizië, Situatie van Oeigoeren in Kirgizië", p. 12). Hieruit kan echter geenszins worden afgeleid dat de loutere Oeigoerse origine kan volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

De commissaris-generaal acht het vervolgens niet aannemelijk dat verzoeker de volledige namen van zijn zakenpartners niet kan geven: "U bleek enkel hun voornamen te kennen (Shavkijat, Aym en Taljat). U verklaarde hierbij dat jullie enkel zakenpartners waren en dat jullie geen andere relatie hadden. U beweerde dat hun familienamen u niet interesseerde (CGVS p.11-12).

Deze verklaring is echter niet afdoende. Zo wordt vastgesteld dat uw volledige relaas op hen gebaseerd is. U beweerde daarbij dat u reeds sinds 2003 voor deze personen werkte en dat zij regelmatig bij u verbleven (CGVS p.11-12). U zou hen daarnaast vaak hebben vrijgekocht wanneer zij door de politie waren opgepakt (CGVS p.6,14). En tot slot zou u zelf vanwege hen problemen hebben ondervonden bij de politie (die u onder meer over hen ondervraagd zou hebben, CGVS p.8).

Dit alles veronderstelt dat u op zijn minst in aanraking kwam met hun familienamen."

Verzoeker laat gelden dat het in de Oeigoerse cultuur niet gebruikelijk en onbeleefd is om te vragen naar namen, dat (zie het verzoekschrift p. 11) "men gewoonlijk werkt met familienamen" en dat hij in die omstandigheden niet kent wat hij niet gebruikt.

De Raad merkt op dat verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal wel de voornamen van zijn zakenpartners kon geven, niet hun familienamen.

Het verweer van verzoeker dat "men gewoonlijk werkt met familienamen" en hij dus enkel de **familienaam** -als Shavkijat, Aym en Taljat-, gebruikte betreft aldus een post-factum verklaring, die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing en die derhalve niet wordt aangenomen.

Bovenstaande motivering in de beslissing wordt door de Raad beaamd.

Wat betreft het gebrek aan contactgegevens van zijn zakenpartners, laat verzoeker gelden dat hun telefoonnummers automatisch gebeld werden via aanduiding van hun **voornamen** in de telefoon. Aangezien verzoeker niet meer over de telefoon beschikt, is het volgens hem logisch dat hij die telefoonnummers niet kan geven.

De Raad stelt vast dat alhoewel verzoeker poneert (zie hoger) dat “men gewoonlijk werkt met **familienamen**”, hij zijn zakenpartners telefonisch contacteerde via de opslag van hun **voornamen** in zijn telefoontoestel, wat zijn uitleg dat hij familienamen opgaf, op de helling zet.

De Raad stelt vast dat verzoeker in een schriftelijke verklaring van 5 oktober 2012 laat weten dat hij de telefoonnummers van zijn partners niet heeft behouden.

De Raad stelt tevens vast dat verzoeker wel het telefoonnummer van zijn kennis bij de politie van Bishkek geeft, maar heeft nagelaten die persoon te contacteren, daar hij nog steeds diens volledige naam niet kent.

Aangezien de zakenpartners van verzoeker meermaals door de politie werden gearresteerd, kan redelijkerwijs verwacht worden dat verzoeker via zijn kennis meer informatie kan achterhalen over zijn zakenpartners, of dat hij minstens aantoonst dat hij meerdere ernstige pogingen heeft ondernomen om het bestaan van zijn zakenpartners aan te tonen en een redelijke verklaring geeft waarom hij daar niet in geslaagd is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het ontbreken van het bewijs van enige band met de zakenmensen te verklaren. Verzoekers bewering dat hij de telefoontoestel waarin hun gegevens opgeslagen waren, niet meer bezit, toont geenszins aan dat hij inspanningen heeft geleverd om het bewijs van zijn band met de zakenrelaties trachten te bekomen.

Waar verzoeker ook de namen van de vrienden van zijn zakenpartners niet kent, stelt hij dat ook dit logisch is aangezien hij het geld ging halen op een aangeduide plaats, zoals vooraf aangegeven door (zie p. 12) “de betrokkene vrager van de geldsom”. Aangezien verzoeker de familienaam van zijn zakenpartners niet kent, is het volgens hem ook niet onlogisch dat hij de namen van de vrienden van zijn zakenpartners niet kent. Hij verwijst in dit verband naar de financiële redding van de krant “De Standaard” door L., die ook een groot bedrag bijeenkreeg zonder een document te moeten ondertekenen; verzoeker stelt dat zakenmensen onderling soepel omspringen in het lenen van geld.

Deze uitleg van verzoeker dat werd aangeduid op welke plek hij het geld moest gaan halen, stemt niet overeen met zijn eerdere verklaringen. Verzoeker verklaarde immers dat het geld om zijn zakenpartners vrij te kopen, in de container op de markt zat, maar dat hij op dat uur niet naar de markt kon gaan. Over de manier waarop verzoeker dan wel aan het geld geraakt was, verklaarde hij (zie het verhoorverslag, p. 7): “Ik belde naar vrienden van mijn partner- ook Oeigoeren uit China- hij zei kom langs we zullen iets bedenken. Ik ging bij hen, kreeg het geld en ik betaalde”.

In acht genomen het feit dat verzoeker een grote geldsom kreeg van de vrienden van zijn zakenpartners bedoeld om iemand vrij te kopen, de verplichting tot terugbetaling en dat hij die personen persoonlijk zou hebben ontmoet, is het niet aannemelijk dat verzoeker hieromtrent geen enkele concrete informatie kan geven. Verzoeker biedt hiervoor geen redelijke verklaring.

De Raad ziet verder niet in hoe de verwijzing van verzoeker naar de redding van de krant “De Standaard”, jaren geleden, de onwetendheid van verzoeker aangaande de identiteit van de vrienden van zijn zakenpartners, in de aangeduide omstandigheden, kan vergoelijken.

Ook ten aanzien van de politieagent die verzoeker bij zijn vlucht hielp, stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker er niet in slaagt diens volledige naam te geven: “U verklaarde louter dat hij “N.” heette of zo werd genoemd (CGVS p.14). Ook dit gebrek aan kennis is, gezien uw vertrouwen op deze persoon en de hulpvaardigheid van deze persoon ten aanzien van u, onwaarschijnlijk. De schriftelijke verklaring die u daags na uw gehoor neerlegde en die het telefoonnummer van “N.” zou bevatten doet geen afbreuk aan deze vaststelling.”

Verzoeker voert aan dat geen enkele controle werd verricht naar het opgegeven telefoonnummer. Hij herhaalt dat het in Kirgizië niet gebruikelijk is om te vragen naar namen en dat men gewoonlijk met familienamen werkt.

De Raad wijst verzoeker er op dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen kennis heeft. Het post factum opgeven van een telefoonnummer volstaat niet als om de onwetendheid van verzoeker omtrent de persoon die hem onderdak bood en hem bij zijn vlucht hielp, goed te maken.

Ook de niet gestaafde stelling van verzoeker dat het in de Oeigoerse cultuur niet gebruikelijk is om naar namen te vragen, wordt niet aangenomen.

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing vervolgens op dat verzoeker weinig inzicht bijbrengt over de reden van zijn vervolging: "U bracht aan dat u vervolgd werd vanwege uw zakenpartners en dit nadat er bij hen opruiende pamfletten waren gevonden.

Welnu, er werd vastgesteld dat u over de inhoud van deze pamfletten niets kon zeggen. U beweerde hen nooit in uw handen te hebben gehad (CGVS p.15). U verklaarde louter dat u van de politie had gehoord dat ze "islamitisch" en "extremistisch" waren (CGVS p.6).

Dit gebrek aan kennis maakt dat u de reden van uw vervolging onvoldoende kan duiden. Deze onwetendheid is daarbij onwaarschijnlijk te meer daar u over een kennis bij de politie beschikte die u over uw situatie kon inlichten."

Verzoeker verweert zich door te stellen dat niet vereist wordt dat een overheid redelijk betoont in het toeschrijven van kenmerken aan diegene die hij vervolgt zodat de vervolgte niet noodzakelijk op de hoogte is van de reden waarom hij vervolgd wordt. Hij voert aan dat wanneer hij in de reden interesse zou gaan betonen, het risico om nog erger vervolgd te worden, toeneemt zodat geen interesse tonen een logische verdedigingstactiek is. Hij herhaalt dat hij geen belangstelling had voor de pamfletten, hij deze ook niet gezien heeft en dat hij niet meer informatie kon bekomen bij zijn kennis van de politie.

Artikel 48/3, §5 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven."

De Raad erkent dat voor de toekenning van de vluchtelingenstatus niet vereist is dat de actor van de vervolging redelijk is in het toeschrijven van kenmerken aan het slachtoffer om te vervolgen.

Wel ligt op verzoeker de bewijslast om aannemelijk te maken dat hij op basis van één van de hierboven opgesomde kenmerken, al dan niet terecht wordt vervolgd.

Verzoeker faalt hierin; hij houdt immers voor dat hij omwille van pamfletten die door zijn zakenpartners werden verspreid, vervolgd wordt door de autoriteiten van zijn land van herkomst maar kan nochtans niets vertellen over de inhoud ervan, hoewel hij naar zijn verklaringen, zijn zakenpartners meermaals vrijkocht (zie het verhoorverslag, p. 14).

De Raad merkt bovendien op dat verzoeker verklaarde er met hen zelfs niet over te hebben gepraat wanneer ze bij hem thuis verbleven (zie het verhoorverslag, p. 15).

Wanneer verzoeker vervolgens tot tweemaal toe gearresteerd wordt omwille van de bedoelde pamfletten, ligt het in de lijn van de redelijkheid dat hij nog voor zijn vertrek -toen hij nog wel in het bezit was van hun gsm-nummers- daaromtrent enige nieuwsgierigheid had betoond; het ontbreken ervan keert zich tegen zijn geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal stelde bovendien terecht vast dat verzoeker verklaarde van een rechercheur van de politie te hebben vernomen dat de pamfletten een extremistisch en islamitisch karakter hebben waardoor zijn voorgehouden onwetendheid des te onwaarschijnlijker is; verzoeker had zich immers gemakkelijk bij deze persoon kunnen informeren.

De Raad is inderdaad de overtuiging toegedaan dat van iemand die zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde ernstige problemen, enige interesse mag worden verwacht omtrent de aanleiding van deze problemen.

Verzoekers verklaring dat hij op een bepaald moment wel enige toelichting heeft gevraagd aan zijn kennis bij de politie, klinkt zeer zwak en volstaat niet. Van verzoeker, een volwassen man, geboren in 1975, mag immers worden verwacht dat hij ernstig poogt om zich te informeren omtrent elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis draagt maar er inherent aan verbonden zijn.

Aansluitend daarbij stelt de commissaris-generaal in zijn beslissing vast dat verzoeker evenmin weet of er een strafzaak tegen hem begonnen is.: "U ontkende daarbij ten stelligste dat u zich ooit hierover had geïnformeerd. U verklaarde niet te weten bij wie u dat kon doen.

Toen u gewezen werd op uw kennis bij de politie verklaarde u, in tegenstelling tot het voorgaande, dat u aan hem wel gevraagd had of een dergelijke zaak was opgestart. Hij zou u hierop geantwoord hebben dat hij geen toegang tot deze informatie had.

Naast deze tegenstrijdigheid binnen uw verklaringen (of u zich ooit geïnformeerd heeft) is het weinig geloofwaardig dat uw kennis dergelijke informatie niet kon bekomen. Daar staat immers tegenover dat hij andere informatie blijkbaar wel kon bekomen: zo kon hij u binnen een tijdsverloop van 15-20 minuten vertellen dat uw huis onder observatie stond, kon hij u vertellen dat de situatie "zeer ernstig" was en wist hij tot slot dat uw huis op 09/09/2010 tussen 12.00u en 14.00u niet bewaakt werd (CGVS p.10).

U werd hierop gewezen en beweerde dat deze kennis op een vergadering had gehoord dat uw huis op 09/09/2010 niet doorlopend bewaakt zou zijn.

Dit verklaart niet waarom hij over andere informatie niet kon beschikken.

U suggereerde daarnaast dat de kranten van Ittipak die bij de huiszoeking op 09/09/2010 bij u in beslag werden genomen in de rechtbank tegen u gebruikt zouden worden. Zij zouden bewijzen dat u een separatist bent (CGVS p.10,16).

Ook dit alles is niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt namelijk dat er de laatste jaren geen melding is van ernstige problemen voor personen die banden hebben met de organisatie Ittipak en dat deze organisatie zonder noemenswaardige problemen kan functioneren.

Het is dan ook niet aannemelijk dat u, louter voor het bezit van kranten die door Ittipak worden uitgegeven, vervolging zou riskeren."

Ook hier laat verzoeker gelden dat hij zich tot zijn bevriende politieagent heeft gewend, maar dat deze hem niet meer informatie kon verschaffen; deze zou geen informatie hebben kunnen bekomen of zou de details niet hebben willen vrijgeven gelet op zijn eigen veiligheid.

Verzoeker voert ook aan dat het verschaffen van info over het opschorten van observering tijdens de middaguren geen argwaan wekt. Bij het doorspelen van andere informatie is het volgens verzoeker waarschijnlijker dat dit ontdekt kan worden. Bovendien, zo stelt verzoeker, mag niet worden vergeten dat diegene die de informatie lekt, bestraffing riskeert.

De Raad stelt vast dat dit verweer van verzoeker bestaat uit veronderstellingen. Dat het doorspelen van informatie over de afwezigheid van bewaking gedurende een bepaalde periode, in tegenstelling tot andere, met meer waarschijnlijkheid kan worden opgespoord, is zuivere speculatie. Wat de betreft de mogelijkheid van bestraffing bij het lekken van informatie, wijst de Raad erop dat deze agent hem wel geïnformeerd zou hebben over de observatie van zijn huis en hem bovendien onderdak zou hebben geboden.

Bovendien biedt verzoeker in zijn verzoekschrift nog geen verklaring voor de vaststelling dat verzoeker eerst ontkende zich hierover geïnformeerd te hebben, maar nadat hem gevraagd werd of hij zich bij de politieagent geïnformeerd had, plotseling verklaarde dat hij de politieagent gebeld had (zie het verhoorverslag, p. 14).

De Raad stelt bovendien vast dat wanneer verzoeker gevraagd werd naar het resultaat van zijn telefoons, hij eerst antwoordde dat hij zijn vriend niet kon bereiken, en dat hij pas, wanneer hem gevraagd werd of hij dat niet tijdens zijn verblijf had kunnen vragen, antwoordde dat hij zich wel had geïnformeerd, maar dat de politieagent geen toegang had tot gegevens over een eventuele strafzaak tegen verzoeker.

Deze tegenstrijdige en vage verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeker.

De commissaris-generaal vond het bovendien niet aannemelijk dat verzoeker omwille van het bezit van kranten van Ittipak, door de autoriteiten werd beschouwd als een separatist en dat de autoriteiten dit in de rechtbank tegen hem zouden gebruiken: "Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt namelijk dat er de laatste jaren geen melding is van ernstige problemen voor personen die banden hebben met de organisatie Ittipak en dat deze organisatie zonder noemenswaardige problemen kan functioneren. Het is dan ook niet aannemelijk dat u, louter voor het bezit van kranten die door Ittipak worden uitgegeven, vervolging zou riskeren."

Verzoeker verklaart dat hij een objectieve reden zocht voor zijn vervolging en aangenomen heeft dat dit feit wellicht een rol zou hebben gespeeld.

Verzoeker voert aan dat het opgeven van een vermoede, onjuiste reden van vervolging, niet kan leiden tot afwijzing van het asielrelaas. Volgens verzoeker kan nochtans niet uitgesloten worden dat deze reden een rol zou kunnen hebben gespeeld in zijn vervolging. Volgens hem zouden er duizend exemplaren van de krant zijn verspreid, waardoor diegene die een exemplaar in bezit had, zich in een verdacht daglicht had geplaatst.

Hij wijst er op dat het de actor van vervolging is die bepaalt of er al dan niet vervolging is.

Uit informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept, blijkt volgens verzoeker dat de Oeigoeren door regeringsambtenaren, als terroristen en fundamentalisten worden beschouwd en dat er wel degelijk incidenten waren rond Ittipak (zie Subject Related Briefing "Kirgizië. Situatie van Oeigoeren in Kirgizië", p. 12) en andere Oeigoerse verenigingen met een gematigd karakter (Subject Related Briefing "Kirgizië. Situatie van Oeigoeren in Kirgizië", p. 13-16).

Verzoeker meent ook dat de Chinese overheid tracht te vermijden dat informatie over problemen of vervolging van Oeigoeren in China, wordt gepubliceerd en hiertoe druk uitoefent op de Kirgizische overheid. Hij herhaalt artikel 48/3, §5 van de vreemdelingenwet en stelt dat het geen vereiste is dat een overheid redelijk is in het toeschrijven van kenmerken aan diegenen die zij vervolgt.

Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat hij omwille van het bezit van kranten van Ittipak, vervolgd wordt. Uit de voorgehouden beperkte oplage van Ittipak kan niet worden afgeleid dat de lezer van de krant in een negatief daglicht wordt geplaatst.

Uit de documentatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, blijkt overigens dat moord op de voorzitter van Ittipak, dateert van begin 2000. Bovendien wordt over de daders en het motief zwaar gespeculeerd, zodanig dat niet met enige mate van zekerheid kan worden vastgesteld dat hij vermoord werd omwille van Ittipak.

Waar verzoeker verwijst naar de vaststelling dat regeringsambtenaren Oeigoeren als terroristen en fundamentalisten bestempelen, benadrukt de Raad opnieuw dat in het rapport van 2011 van de Minority Rights Group International melding wordt gemaakt van het feit dat Oeigoeren soms door regeringsambtenaren worden beschreven als terroristen en fundamentalisten (zie Subject Related Briefing, "Kirgizië, Situatie van Oeigoeren in Kirgizië", p. 12).

Ook hieruit kan niet afgeleid worden dat verzoeker omwille van het bezit van de kranten van Ittipak, door de autoriteiten in zijn land van herkomst wordt vervolgd. Verzoeker maakt niet op basis van concrete gegevens aannemelijk, dat de druk van de Chinese autoriteiten op de Kirgizische autoriteiten ertoe zou leiden dat Oeigoeren in het bezit van een krant van Ittipak om die reden vervolgd zouden worden.

De Raad volgt de redenering dat een actor van vervolging voor een groot deel der gevallen niet redelijk is in het toeschrijven van kenmerken aan diegene die hij vervolgt, maar dient toch vast te stellen dat verzoeker er niet in slaagt enigszins aannemelijk te maken dat hij door de autoriteiten wordt vervolgd omwille van zijn vermeende band met Ittipak.

Verzoeker heeft volgens de commissaris-generaal manifest tegenstrijdige verklaringen afgelegd aangaande zijn arrestaties: "Zo beweerde u heden voor het Commissariaat-generaal dat u tweemaal werd gearresteerd, te weten op 20/08/2010 en op 25/08/2010. Deze feiten betreffen de ernstigste vervolgingsfeiten van uw relaas. Na uw tweede arrestatie zou u daarbij twee dagen zijn vastgehouden (CGVS p.7).

Welnu, er wordt vastgesteld dat u van deze feiten geen melding maakte bij de opstelling van de voorafgaande vragenlijst van het Commissariaat-generaal. U ontkende daarbij integendeel dat u gearresteerd bent geweest of in gevangenschap/hechtenis heeft gezeten (zie vragenlijst p. 2).

U werd hierop gewezen en beweerde dat uw arrestaties niet officieel waren verricht.

Bij de opstelling van de vragenlijst was u er daarbij van uitgegaan dat men enkel naar officiële arrestaties vroeg (CGVS p.15).

Deze verklaring weet niet te overtuigen.

Zo wordt er in de vragenlijst geen onderscheid gemaakt tussen officiële of officieuze arrestaties. Daarbij ontkende u eveneens dat u in gevangenschap of hechtenis had gezeten. Daar komt tot slot nog bij dat u deze officieuze arrestaties niet spontaan vermeldde. U werd ook op dit laatste gewezen.

U beweerde hierop dat men u bij de opstelling van de vragenlijst gevraagd had uw verklaringen kort te houden.

Aangezien deze vragenlijst niettemin de belangrijkste feiten dient te bevatten, zij het dan bondig, kan deze verklaring niet weerhouden worden. Daarbij wordt vastgesteld dat uw verklaringen allerm minst bondig waren en zij een halve getypte bladzijde beslaan."

Verzoeker voert aan dat door mensen uit de oude Sovjetunie en Russisch sprekenden de vraag naar arrestaties meestal wordt beschouwd als een vraag naar officiële arrestaties; hij verwijst naar beslissingen van de voormalige Vaste Beroepscommissie en naar rechtspraak van de Raad van State. Verzoeker herinnert eraan dat bij de beoordeling van de gegrondheid van de asielaanvraag, moet worden nagegaan of de kandidaat-vluchteling wordt vervolgd om één van de redenen zoals vermeld in het Vluchtelingenverdrag en stelt dat het onderzoek naar de geloofwaardigheid, niet mag verhinderen dat het antwoord naar de kern van de vraag verborgen blijft. Ook zou volgens hem de twijfel over de werkelijk bestaan van bepaalde feiten of over de oprechtheid van de asielzoeker, niet mogen verhinderen om het bestaan van een gegronde vrees betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen.

De bewering dat personen uit de oude Sovjetunie en Russisch sprekenden bij vraag naar arrestaties, enkel officiële arrestaties voor ogen houden bij hun antwoord, is niet gebaseerd op enig objectief gegeven en heeft slechts de waarde van een blote bewering.

Waar verzoeker vervolgens verwijst naar een beslissing van de voormalige Vaste Beroepscommissie waarin werd gesteld dat moet worden onderzocht of tegenstrijdigheden of omissies niet te wijten zijn aan vertaal-of interpretatieproblemen, merkt de Raad op dat dit een individueel geval betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Bovendien vinden de in casu weerhouden tegenstrijdige verklaringen hun grondslag in het administratief dossier en slaagt verzoeker er niet in het bewijs te leveren van enige vertaal-of interpretatieproblemen.

Ook wat betreft de aanvoering dat het niet vermelden van een feit in een fase van de procedure, niet van die aard is om een weigeringsbeslissing te verantwoorden, waarvoor verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, stelt de Raad vast dat dit ook een individueel geval betreft en dat

tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 18 december 2008, beschikking nr. 3679).

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag bovendien worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Aangaande het arrest van 3 augustus 2001 van de Raad van State, waarbij verzoeker laat gelden dat het feit dat een asielzoeker een meer volledig relaas zou kunnen hebben geleverd lopende het dringende beroep, zelfs over essentiële zaken, niet betekent dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad dat ook deze rechterlijke beslissing geen precedentenwaarde heeft.

Bovendien werd er bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, zo blijkt benadrukt dat van verzoeker wordt verwacht dat hij op nauwkeurige wijze weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort, de voornaamste elementen of feiten weergeeft.

Van verzoeker werd aldus niet verwacht dat hij een gedetailleerd overzicht van alle feiten gaf; er mocht wel worden verwacht dat hij minstens kort melding maakte van zijn twee arrestaties, aangezien dit ernstige vervolgingsfeiten in zijn relaas vormen.

Ook de verwijzing van verzoeker naar de beslissingen van de voormalige Vaste Beroepscommissie waarin vermeld staat dat het verzwijgen van een asielaanvraag in samenhang met het gebruik van een vals stuk om die asielaanvraag te verbergen, geen beletsel is voor de erkenning tot vluchteling, is niet dienstig daar aan deze beslissingen die individuele gevallen betreffen, geen precedentwaarde kan worden toegekend. De Raad merkt daarenboven dat er nergens in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker een eerdere asielaanvraag zou hebben verzwegen en een vals stuk zou hebben ingediend; zijn verwijzing naar die beslissingen is derhalve niet dienstig.

Waar verzoeker aanvoert dat het onderzoek naar geloofwaardigheid een noodzakelijke stap is, maar er op wijst dat dit niet mag verhinderen dat het antwoord naar de kern van de vraag verborgen blijft en hij aanmerkt dat in geval van twijfel over de realiteit van bepaalde feiten of over de oprechtheid van verzoekende partij, dit niet mag verhinderen dat er onderzoek wordt gevoerd naar het al dan niet bestaan van een gegronde vrees, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal zich niet beperkt tot het onderzoek aangaande de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker over zijn arrestaties, maar daarentegen ook onderzoek werd gevoerd naar de situatie van Oeigoeren in Kirgizië, het gebrek aan informatie over zijn zakenpartners, diens vrienden van wie verzoeker geld zou hebben ontvangen om zijn zakenpartners vrij te kopen en de bevriende politieagent, het gebrek aan informatie over de inhoud van de pamfletten, welke nochtans de aanleiding van verzoekers beweerde vervolging vormt, de onwetendheid van verzoeker of er tegen hem een strafzaak werd ingesteld, de suggestie van verzoeker dat hij voor het bezit van de kranten van Ittipak vervolging zou riskeren en tenslotte naar de door verzoeker uiteengezette reisweg.

Het blijkt dat de terechte twijfel de commissaris-generaal niet verhinderde om de overige door verzoeker aangehaalde feiten te onderzoeken.

De Raad sluit zich bijgevolg aan bij de vaststelling van de commissaris-generaal dat tijdens het verhoor op basis van de vragenlijst, aan verzoeker niet enkel werd gevraagd of hij gearresteerd werd, maar ook of hij in de gevangenis gezeten had, zowel een hechtenis voor korte tijd in een cel in bijvoorbeeld een politiekantoor, als een opsluiting voor iets langere tijd in een gevangenis of een kamp. (zie de vragenlijst, p. 2).

De Raad stelt vast dat geen onderscheid werd gemaakt tussen "officiële" en "officieuze" arrestaties, alsook dat verzoeker bij het beantwoorden van de vragenlijst geen melding maakte van de "officieuze" aanhoudingen, hoewel hem gevraagd werd om kort, maar nauwkeurig, de voornaamste elementen of feiten van zijn asielrelaas weer te geven.

De uitleg van verzoeker dat "hij het kort moest houden" wordt aldus niet weerhouden voor de afwezigheid van veermelding van deze feiten.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn verhoor op 4 oktober 2012 immers dat hij tijdens zijn arrestatie op 25 augustus 2010 geslagen werd en zelfs het bewustzijn verloor (zie het verhoorverslag, p. 7).

Deze feiten zijn dermate belangrijk in het asielrelaas van verzoeker dat van hem kon worden verwacht dat hij hiervan reeds melding maakte bij het beantwoorden van de vragenlijst.

De commissaris-generaal meent tenslotte dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker gelet op zijn voorgehouden vrees voor de autoriteiten, op legale wijze Kirgizië zou hebben verlaten.

Verzoeker haalt aan dat in die periode vele personen de grens overstaken; gelet op de interne moeilijkheden in het land en het feit dat de grenscontrole niet degelijk werd uitgevoerd, is het volgens verzoeker niet onlogisch dat hij zonder problemen de grenscontrole kon passeren.

Verzoeker voegt er aan toe dat de vervolging wellicht niet "officieel" was en dat het in die zin niet onlogisch is dat er geen problemen waren bij grenscontrole.

Wat betreft de bewering dat veel vluchtelingen het land verlieten en er geen controle was aan de grens, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van dezelfde beweringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

Waar verzoeker nog toevoegt dat zijn vervolging "wellicht" niet officieel was, waardoor hij bij de grenscontrole geen problemen had, stelt de Raad vast dat dit een loutere bewering betreft van verzoeker waarvan hij trouwens zelf niet overtuigd van was.

Verzoeker slaagt er aldus niet in aan te tonen dat hij tegenover de grensautoriteiten helemaal geen vrees diende te koesteren.

Derhalve bevestigt de Raad dat het gedrag van verzoeker niet te rijmen valt met de door hem voorgehouden vrees voor de autoriteiten: "U beweerde immers dat u via een officiële grenspost vanuit Kirgizië naar Kazachstan bent gereisd. Aan de Kirgizische grens zou u zich daarbij hebben geïdentificeerd door middel van uw identiteitskaart (CGVS p.5). U zou, ter herinnering, op dat ogenblik op de vlucht zijn geweest voor de autoriteiten. U zou voor uw vertrek ondergedoken hebben geleefd en uw huis zou door de politie quasi doorlopend worden geobserveerd. Beide feiten lijken elkaar uit te sluiten.

De vaststelling dat u zich bij uw vertrek naar Almata bij de Kirgizische grensautoriteiten heeft aangemeld en u van hen de toestemming verkregen heeft verder te reizen wijst namelijk niet op vervolging of een vrees hiervoor.

U werd hierop gewezen en beweerde dat er toen veel vluchtelingen het land verlieten en er geen orde was aan de grens (CGVS p.17).

Deze verklaring volstaat echter niet. Zij sluit immers niet uit dat u bij een oversteek problemen aan de grens zou kennen."

Wat betreft de beoordeling van de commissaris-generaal dat verzoekers identiteitskaart en die van zijn vrouw, zijn rijbewijs, en de geboorteaktes van hemzelf, zijn vrouw en van zijn twee kinderen geen informatie bieden over de problemen die hij zou hebben gekend, merkt de Raad op dat verzoeker dit niet betwist. De Raad beaamt dat deze documenten louter persoonlijke gegevens bevatten en geen enkele band vertonen met de door verzoeker voorgehouden problemen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 4 oktober 2012 in bijzijn van zijn advocaat de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

3.7. Ter terechtzitting legt verzoeker nog een brief dd. 13 januari 2013 neer waarin hij zijn snelle en goede integratie benadrukt en vraagt om zijn gezin "een tweede kans te geven".

De Raad wijst er op dat hij zonder rechtsmacht is om de integratie van verzoeker en zijn gezin in het Rijk te beoordelen.

Door het instellen van een beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal bekwam verzoeker een tweede beoordeling van zijn zaak."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE